

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παθητός < πα-
θαίνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ὁ μὴ παθών, ἀπαθής. Συνών. ἄπαθος 1.

ἀπαθιά ἡ, Ἡπ. (Πωγών.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄπαθος.

1) Ἐλευθερία: Βρῆξ' ἀπαθιά καὶ κάτ' ὅ,τι θέλει. 2)
Μέρος ὅπου ἐλευθέρως βόσκουν τὰ ζῶα.

ἀπάθιαστος ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.
ἀπάθιαστους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παθιαστός < πα-
θαίω.

Ὁ μὴ πάσχων ἀπὸ νοσήματα ἐνθ' ἄν.: Ἀπάθιαστους
ἀνθρώπους Ζαγόρ.

ἀπαθίβολο τό, Σίκιν. Χίος παθίβολο Χίος ποθί-
βολο Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ἀθιβολή.

Συνήθως κατὰ πληθ. 1) Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀντι-
λογίας Σίκιν.: Ἐμαθες τ' ἀπαθίβολα; 2) Διήγησις Χίος:
Ἐπέρασεν ἡ νύχτα μὲ τ' ἀπαθίβολα.

ἄπαθος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) — Λεξ. Δημητρ. ἄπα-
θους Μακεδ. (Καταφύγ.) ἀνάπαθους Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. παθαίνω. Περὶ τοῦ
σηματισμοῦ ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 105 κέξ. Περὶ τοῦ σχη-
ματισμοῦ τοῦ τύπ. ἀνάπαθους ἰδ. ἀ- στερητ. 1δ.

1) Ὁ μὴ παθών, ἀπαθής ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀπάθη-
τος. β) Ἀπειρος Μακεδ. (Καταφύγ.) Συνών. ἀμά-
θητος 2. 2) Οὐδ. πληθ. ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα δὲν φαντάζε-
ται τις ὅτι δύναται νὰ πάθῃ Μακεδ. (Καταφύγ.): Ἐπαθα
τ' ἀνάπαθα.

ἀπάθουδο τό, Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ἀθούδι.

Ἡ τέφρα τῆς μπουγάδας: Ἐσκόρπισε δ' ἀπάθουδα.

***ἀπαθράκωμα** τό, ἀπορθάκωμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπαθρακώνω.

Τὸ νὰ γίνῃ τις κόκκινος ὡς ἀναμμένον κάρβουνον.

***ἀπαθρακώνω**, ἀπορθακώνω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀθρακώνω.

Γίνομαι κόκκινος ὡς ἀναμμένον κάρβουνον.

***ἀπαιγνίδιαστος** ἐπίθ. ἀπαιγνιδᾶστος Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παιγνιδιαστός
< παιγνιδιάζω.

Ὁ μὴ προσβληθεὶς ὑπὸ νευρικῶν σπασμῶν, ἀσελη-
νίαστος, συνήθως ἐπὶ νηπίων: Τὸ μωρὸν γοῦς τὸ μεσημέρ'
ἔτον ἀπαιγνιδᾶστον καὶ τὸ μεσημέρ' ἐπαιγνιδᾶσταν.

ἀπαίδευτος ἐπίθ. σύνθη. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.
Χαλδ.) ἀπαίδεφτους βόρ. ἰδιώμ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπαίδευτος.

1) Ἀμαθής, ἀγράμματος Πελοπν. (Λακων. Οἶν.) Πόντ.
(Κερασ.): Παιδὶ ἀπαίδευτο Λακων. Συνών. ἀμαθής,
ἀμάθιστος, ἀξεπαίδευτος. 2) Ἀξεστος, ἀγροῖκος
Λέσβ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Χαλδ.) Προπ. (Κούταλ.): Ἀπαί-
δευτα λόγια Κερασ. Ἀπαίδευτον κι ἀπρόκοφτον παιδὶν Χαλδ.
Συνών. ἀγροῖκητος Β4, ἀγροῖκος (Ι) Ι1. 3) Ἀκαλ-
λιέργητος, ἀπεριποίητος Πόντ. (Κερασ.): Ἀπαίδευτον κεπὶν
-χωράφιν. 4) Ὁ μὴ δαμασθεὶς, ἐπὶ ζῶου Εὐβ. (Στρόπον.)
Κρήτ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Τὸ βόδι σου εἶναι ἀπαίδευτο
'ς τὸ ἀλέτρι Λεξ. Δημητρ. Ἀπαίδεφτον τό 'χιτι 'κόμα τοῦ
δαμάλ; Στρόπον. || Ἄσμ.

Τρίτην ἐσπάρθη ὁ Διγενὴς καὶ Τρίτην ἐγεννήθη,

Τρίτην ἐκαβαλλίκευε τ' ἀπαίδευτο μουλάρι

Κρήτ. Συνών. ἄπαιδος (ΙΙ). β) Ὁ μήπω πυρακτωθεὶς,
ἐπὶ νεοτεύκτου κλιβάνου Εὐβ. (Κονίστρ. Στρόπον.) — Λεξ.
Πρω. Δημητρ.: Ἐχομε τὸ φοῦρνο ἀπαίδευτο Κονίστρ.

5) Ὁ μὴ ὑποστάς βάσανα, στενοχωρίας πολλαχ.: Ἀπαί-
δευτος ἄνθρωπος πολλαχ. Οὐλ' τῇ ζουή τ' ἔμ'νι ἀπαίδεφτους
Στερελλ. (Αἰτωλ.) Καὶ συνεκδ. Ἀπαίδευτη ζωὴ πολλαχ.

6) Ὁ μὴ τιμωρηθεὶς, ἀτιμώρητος Πόντ. (Τραπ.):
Ἐφῆκεν ἀπαίδευτον τὸ παιδὶν αὐτ' καὶ ἐγέντον ὀκνᾶ'κον.

ἄπαιδος ἐπίθ. (Ι) πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. παιδί.

Ὁ μὴ ἔχων τέκνα: Φρ. Ἀπαιδος ἄκαρδος. Συνών.
ἄβιος 2, ἀβλαστάρωτος 2, ἀβλάστητος 2, ἄκλη-
ρος 3, ἀπαίδωτος, ἄτεκνος.

ἄπαιδος ἐπίθ. (ΙΙ) Εὐβ. (Κύμ.) Σκῦρ. ἄπιδους Εὐβ.
(Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. παιδεύω.

Ὁ μὴ δαμασθεὶς εἰσέτι ἐνθ' ἄν.: Ἐβαλες τὸ βόδι 'ς τὸ
ζευγάρι; — Τό 'χου ἀκόμα ἄπαιδο Σκῦρ. Νὰ πάρ'ς ἄπιδου
ζουντανό, ξέρ'ς τί θὰ βγῇ; Στρόπον. Συνών. ἀπαί-
δευτος 3.

ἀπαίδωτος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παιδωτός < παι-
δώνω.

*Ἀπαιδος (Ι), ὁ ἰδ.

ἀπαίνετος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παινετός < παινώ.

Ὁ μὴ ἐπαινῶν ἑαυτόν, μετριόφρων.

ἀπαίνευτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπαίνεφτους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παινευτός < παι-
νεύω.

Ὁ μὴ ἄξιος ἐπαίνου.

ἀπαίσιος ἐπίθ. λόγ. κοιν. Οὐδ. ἀπαισέῳ Πόντ. (Ὁφ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπαίσιος.

1) Ὁ προκαλῶν ἀντιπάθειαν ἢ φρίκην, ἀντιπαθής,
φρικτὸς λόγ. κοιν.: Ἀπαίσιος ἄνθρωπος. Ἀπαίσιο καππέλλο-
-ροῦχο κττ. 2) Κατηραμένος, ἀναθεματισμένος Πόντ.
(Ὁφ.): Ἀπαισέῳ νὰ ἴνεται! (νὰ γίνῃ! Ἀρὰ) Ἀπαισέῳ νὰ
ἴντανε ἀτὰ τὰ θεᾶ σ'! ('ς τὸ διάβολο αὐτὰ τὰ πράγματά σου!)
|| Φρ. Οὐ, τ' ἀπαισέῳ! (ἐπὶ πράγματος προξενούντος φρίκην,
ἐκπληξιν).

ἀπαίτησι ἡ, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀπαίτησις.

Ἐπίμονος ζήτησις, ἀξίωσις: Δὲν ἔχω κάμμιὰ ἀπαίτησι.
Ἐχει τὴν ἀπαίτησι νὰ τὸν ἀκούμε. Δὲν ἔχω μεγάλες ἀπαίτησες.

ἀπαιτητικός ἐπίθ. λόγ. σύνθη.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀπαιτητικός.

Ὁ ἀπαιτῶν, ὁ ἐπιμόνως ζητῶν τι: Εἶναι ἄνθρωπος πολὺν
ἀπαιτητικός. Μὴν εἶσαι ἀπαιτητικός.

ἀπαιτῶ λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἀπαιτῶ.

Ἐπιμόνως ζητῶ τι: Ἀπαιτῶ νὰ μὲ ἀκούσῃς - νὰ μοῦ
τὸ δώσῃς - νὰ μοῦ γυρίσῃς τὰ δανεικὰ - νὰ πῇς τὸ ναὶ κττ.
Ἡ μετοχ. ἀπαιτούμενα οὐσ., τὰ ἀναγκαῖα: Δὲν ἔχω τὰ
ἀπαιτούμενα γιὰ νὰ κάμω αὐτὴ τὴ δουλειά. Μοῦ λείπουν τὰ
ἀπαιτούμενα.

ἄπαιχτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.
Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπίθ. ἄπαικτος.

1) Ὁ μήπω παιχθεὶς ἐνθ' ἄν.: Ἀπαιχτη παρτίδα (ἐν τῷ

